

ORGANIZATOR
Gradska galerija Antun Gojak

POKROVITELJ
Grad Makarska

Festival Makarsko kulturno ljeto 2016.
FESTIVALSKI PROGRAM

Akadska slikarica
Vlasta Tolić

Samostalna izložba slika

Postav izložbe: Josip Karamatić
Trajanje izložbe: 2.-17. kolovoza 2016.
Mjesto održavanja: Gradska galerija Antun Gojak

Izdavač kataloga: Gradska galerija Antun Gojak
Urednik kataloga: Josip Karamatić
Broj izdanja: 106

Grafička priprema, oblikovanje i tisak: Quadart
Fotografija: Vlasta Tolić
Naklada: 200"

Gradska galerija Antun Gojak
Don Mihovila Pavlinovića 1
21 300 Makarska
e-mail: galerija.agojak@makarska.hr

www.galerija-antun-gojak.hr

Gradska Galerija Antun Gojak
Makarska
2. - 17. Kolovoza 2016.

Vlasta Tolić

Vlasta Tolić rođena je u Splitu. Završila je Srednju školu za likovnu umjetnost i dizajn (Dekoracija interijera i eksterijera) te nastavnički smjer na likovnom odjelu Umjetničke akademije u Splitu (diplomirala slikarstvo kod prof. Ivana Krstulovića). Potom je magistrirala na Interuniverzitetskom centru za poslijediplomske studije Sveučilišta u Zagrebu, Studij u Dubrovniku, na grupi Kulturna povijest istočne jadranske obale te stekla naslov magistricе povijesti umjetnosti o temi likovne kritike. Dugo godina bila je novinarka i likovna kritičarka u medijima. Radila je u Slobodnoj Dalmaciji i Vjesniku, a članci su joj izlazili u Vijencu, Hrvatskom slovu i Konturi. Na HTV u Zagrebu radila je u informativnom programu i kao scenografkinja. Danas radi kao likovna pedagoginja i živi u Zagrebu. Sudionica je tradicionalne likovne kolonije u organizaciji Gradske galerije Antuna Gojaka u Makarskoj. Izlagala je samostalno i na skupnim izložbama. Na njezinim slikama prevladava jasan crtež i vatromet čistih boja. Dalmatinsko podneblje, preslici veduta u moru, ljeskanje velikog plavetnila u preljevima boja, nepresušan su joj izvor nadahnuća koje iznova preispituje u nizovima slika. Iako se slikarstvo Vlaste Tolić temelji na figuraciji, njezine nas kolorističke mrlje ukoliko ih promatramo kao samostalni prikaz, navode na zaključak kako se umjetnica približava čistoj apstrakciji. Samostalna izložba u Galeriji Gojak predstavlja niz dalmatinskih veduta i krajobraza u stilu kolorističkog ekspresionizma. Riječ je o akrilicima nastalim na makarskoj Likovnoj koloniji tijekom protekle tri godine s motivima prepoznatljivih makarskih veduta, kao i recentnom ciklusu akvarela "Sv. Jerolim kraj mora" u kojem umjetnica na istom prizoru sakralnog objekta u Starom Gradu na Hvaru bilježi mijene svjetla od svitanja do sumraka. Takva obrada teme u povijesti umjetnosti poznata je u stvaralaštvu impresionista Claudea Moneta s motivom Katedrale u Rouenu. Umjetnica akrilike stvara prema fotografiji u ateljeu, a odlikuje ih tehnička dorađenost i pastoznost, dok akvarele radi po promatranju u pleneru naglašavajući im spontanost, lepršavost i prozračnost.

*Sv. Jerolim kraj mora,
2015., akvarel*

Sv. Jerolim kraj mora

Brojni su samostani na jadranskoj obali u doba renesanse bili mjesta izdvajanja svećenstva u osamu s namjerom potpune predanosti božanskom. Jedan takav je i pustinjački samostanski kompleks sv. Jerolima s gospodarskim imanjem u Starome Gradu na otoku Hvaru. Danas njegove građevine služe turizmu u kulturne i ugostiteljske svrhe. Međutim, crkveni prostor zbog svoje posvećenosti u davna vremena ni danas nije izgubio mnogo od ozračja tajnovitosti i duhovnosti.

I dok valovi zapljuskuju jednobrodnu baziliku s polukružnom apsidom na istoku i zvonikom na zapadu, likovna umjetnica Vlasta Tolić uzima blok papira, kist i akvarel, te more slika morem. Skrivena pod borom i uvučena među škrape nadahnjuje se prizorom promatrajući ga sa suprotne obale duboke starogradske vale. Oduševljava se mirom povijesnog zdanja kojeg narušava jedino šum valova, cvrčci i maestral. Umjetnica ne mijenja mjesto promatranja, već na istom prizoru primjećuje mijene svjetla i preobrazbe krajobraza.

Sv. Jerolim je građen od oštih škrljaca uz usku kamenu obalu i odražava se u moru. Slikarica ne zna jesu li joj miliji odbljesci svjetla što se mnogostruko preslikavaju morskou površinom i bojaju pejzaž sunčevim spektrom u ljetnom zenitu ili, pak, odraz građevine u moru što ga razlijeva po papiru utapajući ga u njegovim svjetlosnim dubinama. Iako osamljen, taj prostor čini prirodnu i posvećenu cjelinu s obližnjim brdom Glavica na kojemu se nalazi zavjetno raspelo kao znak pučke pobožnosti u nedirnutoj i škrtou mediteranskoj prirodi.

S obzirom na doba dana umjetnica mijenja paletu, pa na akvarelima razlikujemo mliječna praskozorja obavijena koprenastim oblacima. U podne su joj boje zasićene pigmentom čistih boja, a sjene okomite i oštre čime stvaraju jasne granice između predmeta i pojava. U sutonima koristi pastelne boje, znak dana na umoru, smučujući dnevnu bistrinu polutonovima tame i smiraja. Noć ju zatiče u pleneru, pa u vedutu obasjanu mjesečevom svjetlošću useljava mračne i grbave gudure, koje prate visoki i sablasni čempresi u pozadini.

Jesu li osamljeni predjeli zavičajnih veduta umjetničin metafizički bijeg u zaštitnički zagrljaj djetinjstva ili su to slike snova kojima ljeti hrli, a u stvarnosti im zauvijek pripada? Koji su pravi razlozi zbog kojih naočigled svih očijuka s prostorima ishodišta dok u stvarnosti korača drugačijim putovima života? Slikarski blok krije tajne o kojima šuti poput ribe skrivajući se iza šarenih i sjajnih ljuskica atmosfere što je ovom izložbom predstavlja javnosti.

Josip Karamatić